

Eind goed, al goed?

Anil staat op het dek van de veerboot. Hij is met zijn ouders op vakantie geweest naar Kogereiland. Zijn vader zegt: 'Het was toch een leuke vakantie?' Anil haalt zijn schouders op. Hij wil niet naar huis. Hij vindt Kogereiland het gaafste eiland dat er is. Zijn vader zegt: 'Kom op, Anil. Ik zeg altijd maar zo: Oost west, thuis best.' Daar kan Anil zo slecht tegen; dat zijn vader hem nooit begrijpt. Hij loopt naar de andere kant van de boot. Lekker rustig. Dan hoort hij zacht gepiep. Anil kijkt naar beneden. Hij ziet een hondje op de kade. Het hondje zit vastgebonden aan een paal. Anil kijkt om zich heen. Er is niemand. Anil denkt na. Waarom zou iemand zo'n lief hondje alleen laten op de kade? Misschien is het wel zo'n hondje dat wordt achtergelaten. Dat doen mensen wel eens als ze geen zin meer hebben om voor zo'n dier te zorgen. Dat mag niet gebeuren! Vliegenvlug rent Anil terug naar de loopplank. Hij botst tegen een oude mevrouw aan.

'Zeg, klein kereltje,' zegt ze. 'Ik vraag je beleefd om enigszins rekening te houden met de andere gasten op dit schip. Ik schrik me pardoes een hoedje.'

'Sorry,' zegt Anil. 'Ikke ... ben mijn tas vergeten.' Hij rent verder, de boot af, de kade op, om het schip heen, tot hij bij het hondje is. Het hondje springt tegen Anil op. Snel maakt hij het hondje los van de paal. Wat Anil niet ziet, is dat er aan de paal een bord hangt. Daar staat op: *Havengebied. Levensgevaarlijk. Ten strengste verboden te betreden door onbevoegden.*

Dan komt er een man aangelopen. Hij schreeuwt tegen Anil: 'Jij bent voorlopig nog niet jarig, jongetje!'

(vervolg op bladzijde 45)

Eind goed, al goed?

(vervolg van bladzijde 38)

Anil maakt dat hij weggeloopt. Het hondje rent achter hem aan. De man begint ook te rennen. 'Blijf staan, snotjong!' schreeuwt hij. Anil wil de boot op rennen, maar de man roept: 'Houd de dief!' Mensen kijken Anil aan. 'We doen een spelletje,' zegt Anil vlug. Dan rent hij verder, zo snel als hij kan. Hij schiet een winkel binnen.

'Honden zijn hier niet toegestaan,' zegt de winkelier. Anil slikt. 'Ik kom alleen even boodschappen doen voor mijn zieke oma.'

'Hm,' zegt de winkelier. 'Vooruit dan maar, ik zal het door de vingers zien.' Anil kijkt naar buiten. Is de man er nog? Dan ziet hij een krant liggen. Er staat een foto van de man op. Hij leest: *Verdachte in grote verboden handel in honden nog steeds voortvluchtig. Politie tast in het duister.*

Anil denkt na. Hij zou wel willen dat de politie kwam. En dan krijgt hij opeens een idee. Hij wacht tot de winkelier kijkt. Dan stopt hij een rol drop in zijn zak. 'Héhé,' zegt de winkelier. 'Dat gaat zomaar niet. Ik bel de politie.' Hij pakt Anil vast. 'O, nee,' zegt Anil. Als even later de agent binnenkomt, vertelt Anil het hele verhaal van de hondenkidnapper.

'We zullen eens kijken of we die man kunnen vinden,' zegt de agent.

'Bel jij eerst je vader maar even.' Als Anil zijn vader aan de telefoon heeft, legt hij uit wat er is gebeurd. 'En pap, mag ik het hondje houden?' vraagt hij.

Zijn vader zucht: 'Welja! Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.'